

по-горе въ една пещера въ мѣстността Въртопъ. Сега тждѣва мѣстность съ такова име не е известна, обаче рѣтътъ надъ пещерата по посока къмъ Царевъ-връхъ се нарича Прекопъ. Въ устното предание, пъкъ и при преписването на житието, Въртопъ лесно може да премине въ Прекопъ и обратно. Затова нѣма да бжде пресилено, ако се приеме, че неизвестната мѣстность Голецъ ще е била по-низко, около Светецо, кждето светецътъ е прекаралъ седемтѣ първи месеци отъ своето подвизаване изъ Рила планина, а следъ това се е преселилъ въ пещерата, откъдето пъкъ се е прехвърлилъ въ по-безлюдната и по-потайна Рилска рѣка. Изъ Бистрица навѣрно е дирилъ св. Ивана царь Петъръ, който е възлѣзълъ отъ тази страна на Царевъ връхъ.

Нагоре Бистришката долина добива все по-планински образъ, дълбоко врѣзана между високитѣ рѣтове; по които се редятъ върховетѣ: отъ северна страна — Килера, Деризмица, Мусовъ връхъ, Ризваница, Царевъ-връхъ, Аризваница, Кадиицитѣ, *Ай гидикъ*, а отъ южна, Сарандилъ, Исмаилица, *Парангалица*, Мерджико (Юмерджика). А къмъ изтокъ се затваря отъ едноименната седловина съ хижа „Македония“.

Но като стана дума за Парангалица, трѣбва да отбележимъ и едно хубаво начинание на нашитѣ горски власти, а именно—запазване на гората Парангалица като *народно бранище*, или националенъ паркъ. И много заслужено е избранъ този рилски кжтъ, защото само въ него ще намѣрите девствени лесовете съ здрави великани, които пазятъ споменитѣ за нѣколко столѣтия.

Следъ цѣлъ день пжтъ най-после стигаме на седловината. Преди 1913 г. тукъ бѣха разположени мрачнитѣ землянки на турскитѣ погранични пазачи, а сега се издига, отиваща къмъ пълно завършване, кокетна хижа. Желанъ подслонъ на залутанъ пжтникъ въ това